

[Ellemann-Jensen]

chior gjorde det heroppe, glæde sig over, at skattetrykket altså er en smule faldende. Det er ikke så sært med den udvikling. Til gengæld skal der sælges så mange flere statsobligationer.

Det er indlysende, at det er en udvikling, som er uholdbar. Enhver med en smule fornemmelse for nationaløkonomi vil vide, at regeringen på et tidspunkt vil blive tvunget til at gøre noget mere end det, der er lagt op til nu. Man vil ikke spare mere, det er blevet sagt ganske klart. Statsministeren slog tonen an ved i dag at tale om de mange anslag mod den sociale solidaritet i samfundet, som statsministeren åbenbart mener at besparelserne ville være udtryk for. I venstre vil vi som borgerligt-liberalt parti ikke – og har aldrig nogen sinde – rettet anslag imod den sociale solidaritet i det danske samfund. Vi har derimod i modsætning til statsministeren erkendt, at skal dette samfund have mulighed for at bevare en høj grad af social solidaritet, så skal vi sikre og værne om vores økonomisk-politiske handlefrihed. Hvis vi mister den, så er det de svageste i samfundet, det vil gå ud over, og regeringens linje er i dag farlig for handlefriheden og dermed for solidariteten.

Hvis regeringen er så uvillig til at drøfte den offentlige udgiftspolitik, som statsministeren her giver udtryk for det, så bliver den tvunget til at udskrive nye betydelige skatter til vinter, og det vil ske samtidig med, at løfteparagrafferne på arbejdsmarkedet atter sættes i kraft. Hvis regeringen ikke ændrer kurs, så vil mange føle sig snydt, når de får stukket en ny høj skattebillet ud, og alle vil få travlt med at hente sig kompensationer og med at skubbe sorteper over til andre grupper.

Derfor må regeringen her i dag fortælle befolkningen, hvordan tingene virkelig hænger sammen: at vi ikke kan køre det danske samfund videre med en vækst i udgifter på 50 pct. og en vækst i indtægter på 30 pct., at vi nærmer os grænserne for, hvor meget der kan lånes i ind- og udland, at valget står imellem en dybtgående offentlig udgiftsreform, som rammer alle, og kraftige stigninger i skatter og afgifter, som også vil ramme alle. Tag nu og fortæl folk hele sandheden, hr. statsminister! Jo længere statsministeren venter, jo sværere bliver det at fortælle folk det.

Knud Lind (FP):

Hr. Steen Folke har citeret, hvad en socialdemokrat har skrevet. Jeg vil nøjes med at tale om et brudstykke af statsministerens tale, og her er der ikke noget med på den ene side eller på den anden side, her er der kun én side, og det er skyggesiden.

Desværre havde statsministeren ikke megen plads til det store problem, der hedder kriminalitet. Det blev til sølle 9½ linje i statsministerens afslutningstale og kun om ét af emnerne, nemlig narkotikamisbruget, der selvfølgelig også er et stort emne, men det var det eneste, der reelt var nævnt.

I 1.–3. kvartal 1979 var der 261.190 anmeldte straffelovsovertrædelser, og i 1.–3. kvartal 1980 var der 301.853, en stigning på 16 pct. på et år. Voldsforbrydelserne steg med 22 pct. i samme tidsrum. Vold mod offentlig myndighed steg med 35 pct. i samme tidsrum. I 1940 havde Danmark 80.000 anmeldte forbrydelser. I 1979 var de anmeldte forbrydelser nået op på 354.000. 1980 var et rekordår – da nåede vi op på 406.780 anmeldte forbrydelser.

Antallet af tilskadekomne i trafikken er også steget, mens antallet af dræbte er faldet. Antallet af tilfælde af spirituskørsel er steget, og som en konsekvens af dette har regeringen nedsat straffen for spirituskørsel fra hæfte til bøde.

I Dansk Politi, nr. 17 i 1979, skriver politinspektør E. Dalsgaard:

»På den anden side kan det konstateres, at der arbejdes støt og roligt med gennemførelse af love og bestemmelser, som undergraver retsbevidstheden og dermed mulighederne for at få styr på kriminalitetsudviklingen, og det sker tilsyneladende uden tanke for de borgere, der er blevet ofre for forbrydelserne, eller som lever i angst for at blive ofre. Man liberaliserer ensidigt ud over alle grænser for de mennesker, der ikke retter sig efter de regelsæt, det vil sige lovene, man har vedtaget som vilkår for at få lov til at leve frit sammen i et samfund.«

Regeringens nedsættelse af straffen for spirituskørsel er et godt eksempel herpå. Statsministerens bidrag til at klare kriminaliteten m.v. indskrænker sig i hans tale til 3¼ linje. Det kan ikke være statsministerens mening, at disse problemer skal være uløste. Det er ikke kun et spørgsmål om narkotika-